

ROŽEŇ

Časopis farnosti sv. Vavřince v Brně - Řečkovících

4 / 2025

Milí čtenáři a farníci,

často říkám, že prázdniny jsou bezčasí v jinak neustále rychleji otáčejícím se světě. Skutečně jsou to dva měsíce, kdy ustává pravidelná činnost, a naopak není nouze o nevšední zážitky. Jako by byl školní rok tím chronosem, neustálým plynutím času, a prázdniny kairosem, časem okamžiku. Někdy se může stát, že ten přechod vítáme, jindy se toho naopak obáváme. Zase ta rutina, opakování, všednost dní. Obojí však má místo v životě člověka i církve. Konkrétní okamžiky i pravidelně se opakující liturgický rok.

Přelom srpna a září trávím zpravidla na dovolené a letos byla kněžská. Celkem pět kněží z mého ročníku z různých diecézí. Těch navštívených míst bylo opravdu hodně. Jen krátký výčet: Ars, Paray le Monial, Cluny, Taizé, La Salette, Turín, Milán, Trento. Nejsilněji na mě zapůsobilo místo skryté v horách, zakládající klášter kartuziánského řádu Grande-Chartreuse – Velká Kartouza. V okolí kláštera bylo nařízeno zachovávat mlčení, dovnitř kartuziáni návštěvy nepouští, ale to prostředí a ticho kolem bylo něco téměř hmatatelného. Těžko se to popisuje, jako kdyby se člověk přenesl v čase úplně někam jinam. Ve zdi kláštera byla malá kaple s eucharistií, přístupná lidem zvenčí. Strávil jsem tam dost dlouhou dobu a vůbec se mi odtud nechtělo. Chronos však tlačil...

Po návratu ve středu v noci 3. září se na mě pochopitelně vyvalila spousta povinností. Jednoduše začátek školního roku, plánování a návrat k pravidelně se opakujícím úkolům. V neděli pak byl v kostele Večer chval. Moc jsem se tentokrát na chvály nesoustředil. Hlavou běžaly sem a tam různé myšlenky. Co po neděli, co prvně udělat, kam zavolat, kdy jakou schůzku domluvit a nebylo by třeba v kartouze líp? ☺ Pak jsem si při chválách vytáhl Boží slovo. Nedělám to vždy, ale tentokrát ano, měl jsem totiž jít žehnat účastníkům chval do jejich životních situací, tak jsem si šel pro nějaké povzbuzení. Slovo od Pána, které na mě z papíru vykouklo, vykouzlilo úsměv na mé tváři. „*Dělaš si starosti a znepokojuješ se pro mnoho věcí.*“ (Lk 10,4) Přesně tohle jsem v tom okamžiku potřeboval. S lehkým srdcem jsem pak přistoupil k žehnání.

Následující týden pak bylo všechno jinak. Neříkám lepší, ale jiné, včetně nenadálé zprávy o odchodu otce Jindřicha do Olomouce. A další týden rovněž. Jeden den tak, druhý jinak. Před očima mi však stále blikalo Boží slovo z oné neděle a já mnohem víc chápal jeho hloubku. Kolik starostí či těžkostí si přidělávám zbytečně? Kolik věcí řeším a vůbec bych nemusel? Pokračování onoho biblického citátu zní: „*Jen jedno je třeba*“ a v Matoušově evangeliu uklidňuje Ježíš své učedníky: „*Nedělejte si proto starosti a neříkejte: Co budeme jíst? nebo: Co budeme pít? nebo: Do čeho se oblečeme? Po tom všem se shánějí pohané. Váš nebeský Otec přece ví, že to všechno potřebujete. Nejprve tedy hleďte Boží království a jeho spravedlnost, a to všechno vám bude přidáno. Nedělejte si proto starosti o zítřek, vždyť zítřek bude mít své vlastní starosti. Každý den má dost svého trápení.*“ (Mt 6, 31-34)

Možná bych si mohl onen biblický citát dát jako heslo. Vždycky když mám pocit, že něco nestihám, když něco nezvládám, když mě něco přesahuje, když padám do hříchu. *Dělaš si starosti a znepokojuješ se pro mnoho věcí.* Velká pravda. Jen jedno je třeba, hledat Boží království. Oči upřené na Boha. Kolik bychom si ušetřili trápení, kdybychom se podle tohoto výroku řídili?

Krásné podzimní dny přeje a žehná o. Michal +

Život ve farnosti

28. 9. Slavnost sv. Václava

mše sv. v 7:15 a 8:30 v kostele a
v 10 hodin na Ořešíně

4.10. Pouť na Vranov

mše sv. v 18:00, více na str. 3

12.10. Slavnost výročí posvěcení našeho kostela (125 let)

sbírka bude věnována o.p.s. Ruka pro život

19.10. Misijní neděle

Sbírka bude určena pro misie, před kostelem bude misijní koláč a misijní jarmark

26.10. končí letní čas (posun o hodinu zpět ve 3:00 ráno)

1.11. Slavnost Všech svatých

mše sv. v 8:00
Pobožnost za zemřelé na hřbitově
v Jehnicích od 15:00.

2.11. Vzpomínka na všechny věrné zemřelé

Pobožnost za zemřelé od 15:00 v kostele, poté společná modlitba na hřbitově v Řečkovicích.

3.11. Adorační den farnosti a den společných modliteb farnosti Řečkovice a AKS Olomouc

Celodenní výstav Nejsvětější svátosti. Zahájení v 8:00, zakončení v 18:00 mší svatou.

23.11. Slavnost Ježíše Krále

30.11. První neděle adventní

Při každé mši sv. budou žehnány adventní věnce.

Mše svaté za nemocné

- 3. 10., 7. 11.

Mše svaté za zemřelé

- 25. 10., 29. 11.

Mše svaté na úmysly dárců

- 21. 10, 18. 11.

Mše svaté pro děti

- každou středu v 18 hodin.

Večery chval

- v neděli 5. 10. a 2. 11. od 18:30.

Mládežnické chvály 4him

- v pátek 17.10. a 21.11. od 19:00.

Adorace za kněze a povolání

- 2.10., 6.11. po ranní mši svaté.

Adorace „24 hodin s Pánem“

- ve dnech 24. – 25. 10., 28. – 29. 11.,
vždy od 19:00 do 19:00.

Adorace za obnovu víry ve farnosti

- v neděli od 18:30 v kostele (kromě 5.10. a 2.11.).

Páteční adorace

- půl hodiny přede mší svatou, na 1. pátek od 17:00.

Možnost tiché adorace

- každé pondělí od 18 hodin

Praxe křesťanské meditace

- každé liché úterý od 18:45

Modlitba růžence za mír ve světě

- 13.10. a 13.11. v 17:30.

Modlitba růžence u kaple na Ořešíně

- každý čtvrtek v 18 hodin.

Společenství seniorů

- ve čtvrtek 16. 10. a 20. 11., vždy po mši svaté na faře.

Snídaně na faře

- ve čtvrtek 9. 10. a 13. 11., vždy po mši
svaté na faře.

Společenství maminek

- 17.10. a 14.11. od 9 do 11 na faře

* * *

Růžencová pouť okolo Ořešína

Každé 1. pondělí v měsíci ve 20:05 od konečné autobusu 70 na Ořešíně, návrat ve 21:00 zpět ke konečné.

Pěší pouť na Vranov

Tradiční pouť se koná 4. 10., odchod od kostela je ve 13:30, připojit se můžete v 15:00 na Ořešíně nebo v 16:00 v Útěchově. Doba odchodu bude přizpůsobena příjezdu MHD. V 18:00 bude společná mše svatá na Vranově.

Říjen – měsíc růžence

V kostele bude společná modlitba růžence v úterý, ve čtvrtek a v sobotu před mší svatou, ve středu po mši svaté desátek pro děti a na Ořešíně ve čtvrtek v 18:00.

Podzimní farní pouť

Pouť na sv. Hostýn, Štípu a do Fryštáku, kde jsme letos benefičním koncertem podpořili opravu střechy Domu Ignáce Stuchlého, se uskuteční v sobotu 11. října.

Přednáška

Téma: „Kněží Jan Bula a Václav Drbola – čím jsou pro nás dnes?“

V příštím roce by mělo být zdárně ukončeno kanonizační řízení těchto služebníků Božích, působících v naší diecézi a nezákonně popravených ve spojitosti s případem Babice.

Přednášku na toto téma bude mít P. Lukáš Janoušek v neděli 16. listopadu v 17:00 ve farní herně.

Farní setkání

14. listopadu od 19:00 **setkání varhaníků a hudebníků**,

24. listopadu od 19:00 **setkání akolytů** ve farní herně.

* * *

Ministrantské schůzky

- 11.10. schůzka, v listopadu bude 8. 11. ministrantská olympiáda.

Noc na faře

Přespání na faře pro děti 1. stupně ZŠ bude 31. 10.

Svatomartinský průvod

9. listopadu v 17:00 od kostela.

* * *

P. Josef Rychtecký - 75

V červenci oslavil 75. narozeniny bývalý řečkovický farář, otec Josef Rychtecký. S dary a přáním od našich farníků se do Prosetína, kde o. Josef působí, vypravila skupinka žen. Po mši svaté došlo na zmíněné gratulace a potom jsme s panem farářem vykládali a vzpomínali... skoro až do tmy. Otec Josef pak na setkání dlouho vzpomínal (a vzpomíná) a do Řečkovic posílá srdečné díky i pozdravy.

A protože jsem „náhodou“ byl u toho, připojuji foto.

Michal Fiala

Farní Charita informuje

Moc děkujeme všem, kteří jste od června přispěli do pokladničky farní Charity v kostele pod kůrem. Vybralo se 2 455,- Kč.

V neděli 19. října se bude před kostelem konat již tradiční Misijní koláč a jarmark, který bude v režii farních evangelizačních buněk. Prosíme šikovné pekařky a pekaře o napečení jakýchkoliv dobrot a jejich donesení až v neděli přímo před kostel. Pokud byste chtěli darovat na jarmark nějaké svoje výrobky, označte je svým jménem a doneste je prosím do soboty 18. 10. do sakristie. Všechny pak prosíme, abyste v ten den po mších svatých otevřeli svá srdce a finančně podpořili misijní dílo.

Opakovaně v našich člancích nabízíme pomoc těm z vás, kteří jste se ocitli v obtížné životní situaci. Máme pocit, že lidé, kteří by pomoc opravdu potřebovali, si o ni většinou z nejrůznějších důvodů neřeknou. Proto vás všechny prosíme, pokud víte o někom, kdo potřebuje pomoc, nebo je starší a sám, nemůže už přijít do kostela a uvítal by návštěvu kněze, řekněte nám o něm a my mu citlivě a diskrétně zkusíme pomoc nabídnout.

Naše kontakty jsou na nástěnce farní Charity pod kůrem nebo na webových stránkách farnosti.

Za FCH s přáním šťastného nového roku (školního) ☺.

Jana Prchalová

Žehnání

Na internetových stránkách městské části Jehnice se poměrně často objevují nabídky na duchovní setkání se společenstvím Beránek. Jedná se o společenství zaštitěné Československou církví husitskou a jejím kazatelem. Naposledy mě zaujala nabídka na žehnání aktovek dětí, kterou jsme sdíleli i na internetových stránkách Ořešina.

Žehnat může každý a mám zkušenost, jak nevěřící i zarytí bezvěrci nejen že požehnání neodmítají, ale ve skutečnosti po něm touží. Nevím, jaký je akční rádius společenství Beránek, ale napadlo mne, kdo žehná dětem nevěřících rodičů v Ivanovicích, v Medláncích a v dalších částech naší farnosti?

Jan Leviček

* * *

Miluj bližního svého...

Naši vnuci milují dědu, který se jim hodně věnuje. Jejich vyznání lásky jsou originální:

- Děda stojí na žebříku a trhá jablka, dle mu k tomu pětiletá Meda prozpěvuje: „Já mám ráda dědka, já mám ráda dědka.“
- Tříletý Luka má o dědu starost. Když vidí jeho vráscitý obličej, pronese radu: „Dědo, ty seš starej, vem si nějaký prášky!“
- To dnes 19letý vnuk byl pragmatičtější. Když mu bylo asi deset, překvapil otázkou: „Dědo, kdy umřeš?“ „No, to nevím, ještě se nechystám, proč?“ „Já bych potřeboval, abys tady byl, až budu dělat autoškolu, abys mi pomohl...“ (autoškolu už dnes má).
-

babička

Farní tábor

Vysvětlovat důvody, to by bylo na dlouhé povídání, nicméně na letošní farní tábor jsme s Janou odjížděli s tím, že je náš poslední a další už organizovat nebudeme, a tak jsem byl po loňských zkušenostech rozhodnutý, že si ho prostě užiju, i kdyby třeba padaly. Klidně proti všemu a proti všem...

Nakonec to „proti všemu a proti všem“ vůbec nebylo potřeba. Letošní tábor byl z mého pohledu úplně super. Krásné tábořiště. Příznivé počasí. Výborná parta dětí. Skvělí vedoucí. Osazenstvo kuchyně, jehož kreativita dosáhla takové úrovně, že už téměř nevidím prostor pro zlepšení. Zážitky, na které budu rád vzpomínat.

Jsem vděčný za spoustu věcí. Za to, že se podařilo uspořádat třináct ročníků farního tábora. Za rodiče, kteří s námi svoje ratolesti s důvěrou pouštěli. Za děti, které s námi jezdily a byly ochotné absolvovat to, co jsme si pro ně nachystali. Za vedoucí, kteří bez nároku na odměnu obětovali týden prázdnin na to, aby o tyto děti pečovali. Za všechny, kdo se celé ty roky starali o to, abychom měli plná břítka. Za Honzu a za Michala, že do toho s námi vždycky šli a byli duší tábora. I za každého z vás, kdo jste nás celé roky podporovali finančně, materiálně nebo modlitbou. Vám všem patří velký dík. Už se určitě opakuju, ale bez vás by farní tábor nemohl fungovat.

A jak to bude s farním táborem dál? Chvilí to vypadalo, že když ho nebudeme organizovat my, tak skončí úplně. Ovšem k naší nemalé radosti se ukázalo, že nejsme nenahraditelní, že Bůh na rozdíl od nás vidí za roh a má připravený plán B, a to dokonce s novou rolí pro mě a pro Janu. Takže – dali Pán – se na farní tábor můžeme těšit i příští rok a tenhle článek bude po táboře

psát z pozice hlavního vedoucího někdo jiný. Kdo? To se nechte překvapit... ☺

Pavel Rejman

* * *

Proč bychom měli navštívit Amaseno?

Itálie je oblíbeným cílem poutníků, protože kromě slunného pobřeží a různorodé přírody ve vnitrozemí nabízí nepřeberné množství nádherných měst, klášterů, chrámů a uměleckých skvostů. Kroky poutníků však často končí ve Věčném městě, které je bezesporu nabito kulturními i duchovními poklady.

Kdo by se však vydal jen trochu jižněji, může navštívit papežské letní sídlo Castel Gandolfo na břehu sopečného jezera. Hned pod ním se nachází jiné sopečné jezero zvané Nemi, jehož vody brázdily ve starověku ohromné několikapatrové lodě s paláci a zahradami, které nechal vystavět císař Caligula. Kousek dál je poutní místo Genazzano, malebné městečko s kostelem Panny Marie - Matky dobré rady, které navštívil jako vůbec první místo po svém zvolení papež Lev XIV. O 40 km jižněji pak je Alatri, kde se nachází chrám, který uchovává eucharistický zázrak. A o dalších 40 km ještě víc na jih můžeme navštívit Castro dei Volsci, městečko, kde je chrám s oltářem sv. Justina Mučedníka, dechberoucím výhledem do údolí a velice pohnutou historií. A jen kousíček odtud, ani ne 10 km, je Amaseno. Všechna tato zmiňovaná místa se nachází ve vzdálenosti do 100 km od Říma.

A proč vám chci něco psát o Amasenu, městečku, o kterém jste ještě nikdy neslyšeli? Tím důvodem je patron našeho farního kostela sv. Vavřinec. Jak dobře víte, Vavřinec byl mučedník raně křesťanské

církve v Římě, kde je také pohřben a kde jsou uchovávány jeho tělesné ostatky i rošt, na kterém byl umučen. V Amasenu ale naleznete jinou vzácnou relikvii, nádobku s krví sv. Vavřince. Amaseno je na tento svůj poklad právem velice hrdé. Zkoumáním obsahu skleněné nádoby v nedávné minulosti se dokonce přišlo na to, že kromě krve obsahuje i další tělní tekutiny včetně lidského tuku. Vše, co první křesťané zachytili při umučení svého bratra, jáhna Vavřince. Tato relikvie je to tedy zároveň potvrzením způsobu mučednické smrti našeho patrona.

Stejně jako u nás i v Amasenu se svátek svatého Vavřince slaví 10. srpna. Všichni obyvatelé tohoto malého městečka jej při této příležitosti náležitě nazdobí. A potom při slavné mši svaté se každý rok odehraje zázrak par excellence: suchá krev ve skleněné nádobce zkapalní. Věda nedokáže vysvětlit, jak se to děje. Každopádně - děje se to. Po mši svaté krev zase zaschne, ale pro nás už není tak těžké uvěřit, že svatý Vavřinec jako mocný příměluce zůstává s námi i nadále, že je nám blízko, že mu na nás záleží. Svatý Vavřince, oroduj za naši řeckovickou farnost i za každého z nás!

Jan Levíček

* * *

Z farní knihovny

Pinchas Lapide, Raymond Panikkar:
Míníme téhož Boha?

Míníme téhož Boha?

Nad touto otázkou přemýšlí a o mezináboženském dialogu různých duchovních tradic rozmlouvá židovský teolog a religionista Pinchas Lapide s katolickým knězem

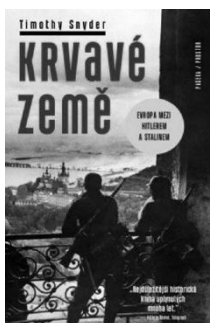
Raymondem

Panikkarem, jehož matka byla křesťanka a otec hinduista, tedy osobou k náboženskému dialogu přímo počatou. Ten mimo jiné nabízí cestu od inter-religiozního dialogu k intra-religioznímu, ve kterém bychom měli vycházet z toho, co je všem duchovním tradicím společné. Na toto Lapide odpovídá chasidskou legendou: *Když měl Izrael Baal Šem Tov, zakladatel chasidismu v 18. století, velkou prosbu k Bohu, šel do lesa na určité místo, zapálil tam oheň, pohroužil se do sebe a odříkal své tajné modlitby, a všechno se stalo, jak si předsevzal. Mnoho let po jeho smrti šel do lesa jeho následovník. Znal ono místo, ale nevěděl, jak se zapaluje oheň – a modlitby dávno upadly v zapomnění. Poklekl a řekl: „Bože najdi si své vlastní modlitby, já už je odříkávat neumím, avšak přesto učiň to, co potřebujeme.“ A stalo se. O mnoho let šel do lesa zase jeho vnuk a řekl: „Už neznáme to místo v lese, tajné modlitby jsme zapomněli, nevíme, jak se zapaluje ten velký oheň, můžeme učinit jen jedno, vyprávíme si o tom příběh.“ Všechno vykonal s velkou vroucností, a stalo se jak si přál. Vroucnost, která pramení ze zkušenosti prožitku toho, co nás naplňuje*

či přesahuje, ta by mohla být jedním z výchozích bodů na této cestě.

Jak se toto odehrává už v dnešním světě, jsem našel v knize Timothy Radcliffa *Být živí v Bohu*, kterou najdete též v naší knihovně: *Vloni jsem navštívil hrob svého spolubratra Pierra Claverieho, biskupa v alžírském Oranu, který byl v roce 1996 zavražděn, protože se stavěl proti násilí. Na jeho pohřeb přišly tisíce muslimů. Na konci vystoupila se svým svědectvím jedna mladá žena. Řekla, že kvůli Pierrovi se vrátila k islámu. Že byl také biskup muslimů. Katedrála se pomalu plnila nějakým šepotem v arabštině. Ptal jsem se, co ti lidé říkají. „Byl i naším biskupem. Byl to biskup muslimů“. Dnes je jeho hrob pokrytý květy, které přinesli jak křesťané, tak muslimové.*

Timothy Snyder: *Krvavé země*

Příběh knihy *Krvavé země* je sled hrůzných událostí, které se udály na území dnešní Ukrajiny, Běloruska, Polska, pobaltských zemí a západního Ruska v letech 1932 až 1945. Lidé zde prožili ne

jednu, ale dvě či tři okupace či katastrofy, během nichž zemřelo čtrnáct milionů civilních obětí. Ne civilních obětí válečných operací, ale pouze a jen obětí cíleného vyvražďování. Jedná se o čtrnáct milionů krát jedna oběť totalitních režimů Hitlerova nacistického Německa a Stalinova komunistického Sovětského svazu.

Anglický originál knihy vyšel v roce 2010 a my jsme dnes opět svědky pokračování této tragédie. Paradoxem současnosti je, že se dnešní agresori a nacionalisté

zaštiťují čísly těchto nevinných obětí. *Oběti však byly lidskými bytostmi a skutečná identifikace s nimi musí spočívat v pochopení jejich života, nikoli jejich smrti. Jde-li o oběti, jsou už mrtvé a už se nemohou bránit tomu, jak s jejich smrtí naloží ti, kdo přežili. Není těžké posvěcovat něčí politiku či identitu mrtvými oběťmi. Méně přitažlivé, zato morálně naléhavější počínání předpokládá pochopit motivace pachatelů. Morální ohrožení koneckonců netkví v tom, že by se člověk mohl stát obětí, nýbrž v tom, že by se mohl stát pachatelem, případně zločinu přihlížet.*

Honza V.

* * *

Gustovo okénko

STAČILO

Stačilo držet hubu a krok,
oslavovat Lenina a na pohodu byl nárok.
Stačilo chodit tajně jinam do kostela
a snad mohla zářit tvoje stella.
Stačilo si přivstat na pátou
a mohls mít kabelu banány a pomeranči
nabitou.
Stačilo mít šátek pionýra
a tvá hlava mohla být dutá a v ní díra.

Abych tu dobu zdárně překonal,
diplomy jsem doma štosoval.
Vyhrát „Za mír, za vlast,...“ na okrese
a ve škole byly úlevy jak prase.
A když dopad i Puškinův památník,
zmizel škraloup – děda agrárník.
Mně to provždy stačilo,
díky Bohu žiji,
ale mnoho jiných to zabilo či zničilo.

A.D.

* * *

Poutní cestou z Brna na Velehrad

Blížil se květen a s ním šest volných dní ve dvou týdnech. Sice nevyšly přímo na prodloužený víkend, ale čtvrtek – sobota – neděle zní taky dobře. Koukala jsem po českých svatojakubských cestách, ale většina z nich je na dva týdny, a když jsem hledala navazující úseky, končily v místech hůře dostupných veřejnou dopravou. Tak jsem ještě prostudovala web zaměřený na české poutě (<https://cirkevinituristika.cz/>). Právě tam jsem objevila šestidenní poutní cestu, která ještě jako bonus vychází z Brna. Takže bylo rozhodnuto: vydáme se pěšky na Velehrad.

Vyjeli jsme autobusem do Útěchova a pokračovali pěšky na Vranov. Do Vranova lze dojít i pěšky přímo z domu, ale trasu jsme šli už několikrát a znovu jsme ji tentokrát absolvovat nechtěli. Na Vranově foukalo jako obvykle, podívali jsme se do kostela, na terase před kostelem jsme si v prvních hřejivých paprscích slunce dali malou svačinku a pokračovali jsme směrem do Křtin. Z Vranova vede cesta kousíček do kopce, ale záhy klesá v úbočí kopce až do Adamova. Z něj jsme pokračovali podél Křtinského potoka, přes Starou huť, lesní bar (ale vydělat jsme jim nedali, nealko začali doplňovat až ve chvíli, kdy jsme už vyráželi dál), Býčí skálu a Habrůvku do Křtin. Sluníčko svítilo, příjemně na nás foukal jarní větřík a než jsme se nadáli, byli jsme v cíli. Ve Křtinách u parkoviště jsme si orazítkovali deníček, podívali se do kostela a autobusem jsme se přesunuli zpátky do Brna. Ušlapali jsme pohodových 20,5 km a těšili jsme se, až v sobotu vyrazíme dál.

Ráno jsme vstali brzy, abychom byli na trase co nejdřív. Zrána se totiž chodí nejlíp. Svižně jsme vyrazili směrem na Lhotky a Bukovinku. Sluníčko zase svítilo, trasa vedla okolo lesa, luk a polí, do kroku nám zpívali ptáčci zpěváci a my se kochali veškerou tou krásou. Teprve až jsme prošli Vítovickým žlebem a došli do Vítovic, střetli jsme se s civilizací. Dali jsme si svačinu u rybníka, kde se krásně sedělo, děti se houpaly na houpačkách až k oblakům... a nebe najednou začalo temnět, zvedl se vítr, a tak jsem rychle zavelela k odchodu. Pěšinou mezi poli jsme za mocného hromování pospíchali do Rousínova. Do města jsme dorazili s prvními kapkami. Chtěli jsme se schovat v kostele, ale byl zamčený. Přemístili jsme se na autobusové nádraží, pozorovali zaka-boněnou oblohu a čekali na autobus. Bouře se nám naštěstí vyhnula, ale v okolních vesnicích prý bylo Boží dopuštění. My byli spokojeni, ušli jsme pohodových 19 km krásnou jarní přírodou a těšili jsme se na další den.

V neděli jsme taky vstali brzy, chtěli jsme totiž stihnout mši na poutním místě Lutrštěk (bývá první neděle v měsíci). Autobusem jsme dojeli do Rousínova a přes Kroužek jsme se co nejrychleji ubírali dál. Nahodili jsme bleskurychlé tempo lehce zvlněnou krajinou a opravdu, do hodiny jsme byli u kostelíka. Právě včas. Sotva jsme celí upocení padli do lavic, začala mše sv. Někdo se soustředil na kázání, někdo sledoval stovky berušek, jimiž byl vnitřek kostela doslova posetý, na lavicích měli dálnici a parkoviště na zádech zbožných věřících. Po mši jsme na odpočívadle rychle posnídali, ale na kopci foukalo, brzy nás roztřepala zima, a tak jsme vykročili dál. Trasa byla zase nádherná, vedla nás pěšinami mezi poli, místy s nádhernými rozhledy do okolí. V

Letonicích jsme si orazítkovali deníček, ještě jsme se na chvilku zanořili mezi pole, a po pár kilometrech už jsme byli v Bučovicích. Podívali jsme se do kostela, a protože začalo poprchávat, vzdali jsme návštěvu zámecké zahrady a vyrazili jsme na vlak do Brna. Ušli jsme 17 km a bylo nám fajn.

O týden později jsme vyrazili dál. Ráno jsme se autem dopravili do Bučovic, zaparkovali u Penny, nahodili batůžek na záda (na jednodenních výletech nám stačí jeden, se kterým se táhne nedobrovolně vybraný dobrovolník – nutno podotknout, že se o bagáž starali naši gentlemani. Nejednou jsme na trase viděli rodinku s dospívajícími syny a bágl nacpaný proviantem táhla hubená maminka, zatímco si pánové zlehka vykračovali). Zase nás čekal krásný den. Sluníčko, lesy, louky, minimum civilizace. Zašli jsme si hned na začátku, když jsme v Kloboučkách směřovali ke křížku... a skončili uvnitř JZD před zamčenou bránou. Tak jsme se vrátili zase na červenou značku a prohlédli si bránu i z druhé strany. Hned za vsí je krásné posezení (aspoň pro dva autobusy poutníků), a potom se cesta klikatí podél lesa, kde bylo slyšet jen šumění jehličí. Zastavili jsme se na chvíli U Zlatého jelena a U Andělíčka, přečetli jsme si zajímavé informace o místních partyzánech a nedaleké zaniklé vsi a odpočatí jsme putovali dál. U rybníka Klášov jsme narazili na rybáře a jednoho napruženého čtyřnohého hlídače, jehož výstražný štěkot nás provázel skoro až ke kapličce svatého Floriána. A to už jsme byli skoro v Žarošicích. Zvonilo poledne, sluníčko příjemně hrálo, děti divočily na dětském hřišti, a potom jsme snědli sušenky a vyrazili ke kostelu. Cestou jsem povídala dětem o své babičce, která mi vyprávěla, jak do Žarošic chodívala jako malá, ještě před válkou, s maminkou pěšky. Jak se na voze vezly ranečky a malé děti, které by nedokázaly pout' ujít po svých; jak přespávaly u dobrých lidí, a potom se před Žarošicemi převlékly do svátečního, vzaly na nosítka sochu panny Marie, opentlily ji, zpívaly mariánské písně a děvčátka v ručkách držela pentličky. I my doputovali na toto slavné poutní místo. Z dětství jsem si pamatovala davy poutníků, ale my zde dnes spočinuli úplně sami. Věděli jste, že je žarošický chrám spojený se jménem markomanské královny Fritigil a s Eliškou Rejčkou, která založila klášter na Starém Brně? Nu, když jsme si toto posvátné místo dost užili, vyrazili jsme dál. Cesta zase vedla podél luk a polí, chvilku jsme se posadili u kapličky Panny Marie, brouzdali jsme se trávou podél Dubového vrchu a brzy jsme viděli první střechy Žďánic, kde končila naše dnešní etapa. Manžela jsme doprovodili k autobusu, podívali se do kostela, a než jsme slízali zmrzlinu, přijel pro nás autem a odvezl nás domů. Měli jsme v nohách 26 km, ale uteklo to jako nic.

V sobotu jsme brzy ráno dojeli do Žďánic. Dnes jsme chtěli dojít do Koryčan. Poutnická trasa oficiálně vede přes Bukovany, ale protože jsme měli původně v plánu vrátet se na noc domů, vzali jsme to severněji. Vydali jsme se do Lovčic, kde jsme nakoupili proviant na víkend, abychom po cestě nepadli hladý. Pokračovali jsme po silnici vedoucí lesem, kvůli opravě cesty jsme si užili krátké dobrodružství v ostružině (no, bagrem po hlavě jsme dostat nechtěli), a potom už jsme hravě došli na cyklostezku vedoucí podél Kyjovky, u vlakové stanice jsme zabočili do lesa, v Jestřebicích děti otestovaly dětské hřiště na návsi, a potom už posledních pár kilometrů po silnici a

byli jsme v Koryčanech. To to uteklo, jenom 18 km. A že se nám nechtělo domů, přes-pali jsme v kempu u koupaliště. Dali jsme si v Kebabu na návsi oběd a šli se ubytovat. Jaké bylo naše překvapení, že budeme mít celý kemp jen pro sebe! Laskavý majitel nám ještě u ohniště nechal hromadu dříví, ať si uděláme večer táborák, zamával, za-vřel bránu a byl pryč. Ubytovali jsme se, děti otestovaly houpačky, a pak jsme se ještě vrátili do vietnamského obchůdku na kraji Koryčan, nakoupili jsme čerstvý voňavý chléb, mini balení hořčice, špekáčky, pivo, limonádu, dětem zaslouženého nanuka a udělali jsme si krásný večer u ohýnku mezi borovicemi. V noci nakonec přijela ještě jedna rodina s karavanem, ale to už jsme se chystali k spánku.

Ráno jsme vstali brzy, abychom stihli byzantsko – slovanskou bohoslužbu na Velehradě. Pokračovali jsme svižně podél vodní nádrže a potom už jen lesem do kopečka na horu svatého Klimenta. Je to úžasné místo, nechápu, že jsem o něm dosud neslyšela. Bylo zde slovanské hradisko, zřejmě i škola a možná i hrob svatého Metoděje, kdo ví. Na kopci je kaple, vykopávky původního chrámu, Gorazdova zvonice a povznešená atmosféra. Dětem jsme zde slíbili občerstvení, ale foukalo a brzy nás roztřepala zima, proto jsme jen orazítkovali deníček a sešli kousek dolů, kde děti dostaly vytoužený proviant. Prošli jsme Pod kazatelnou, Pod ocáskem, obdivovali jsme vybavený přístřešek Na Pile, šlapali z kopce, do kopce... až jsme skončili u čtyřproudé silnice vedoucí přes Buchlovské kopce. A právě mezi dvěma zatáčkami silnice protíná červenou turistickou stezku. Až tam příště pojedeme autem, tak budu v mlází místo po srnkách koukat po sebevraždných batůžkářích. S trochou štěstí jsme úsek překonali, a už nás čekal jen příkrý stoupák na Buchlov. U hradu jsme se krátce občerstvili, a vydali se dál. Měli jsme v plánu pokračovat po červené značce, ale manžel se na poslední chvíli rozmyslel pro zelenou. Chyba to byla! Cesta byla brutálně příkrá a plná polámaných a vyvrácených stromů, skoro to nešlo slézt. Děti se po pár metrech otrkaly a měly z toho dobrodruží, ale já koukala, o které dřevo se přerazím. Když jsme se konečně doplahočili pod Břestickou skalku, měla jsem chuť líbat asfaltku. Jako na potvoru se mi ještě definitivně rozpadly boty (ano, ty, co se rozpadaly už na pouti do Vídně) a já trnula, ať na Velehrad nedojdu bosá. Přes les jsme došli do Chabaně (v parku hned na kraji vesnice je nádherný sekvojovec), prošli vesnicí, zanořili se na posledních pár kroků do lesa, a pak už jsme viděli úchvatné věže chrámu na Velehradě. V turistickém centru jsme si koupili magnetku, orazítkovali deníček a zamířili na mši ve starobylém ritu. Pak jsme se podívali, kdy nám jede autobus zpátky. Za tři hodiny! Tak jsme se hecli a vydali jsme se do Starého města u Uherského Hradiště pěšky. Bylo to dalších 6 km, ale co naplat. Za odměnu jsme si koupili v bufetu pití (naše dávno došlo), nasedli jsme do rychlíku a těšili jsme se domů. Nachodili jsme přes 30 km, zbytky mých bot držely už jen tkaničky a děti hlady doslova švidraly (slíbený oběd na Velehradě jsme nestihli a na otevřené potraviny jsme už nenarazili). Jo, a už mám nové boty... taky toulavý.

Veronika Hamerníková

Poutní místo Vranov (1.část)

Všichni ho známe a spousta z nás ho má ráda. Řekněte sami, kdo má v dostupnosti pěší chůze mariánské poutní místo, kam se může kdykoliv utíkat se svými radostmi a starostmi? Jistě je to velký dar. A navíc poutní místo tak významné a s tak slavnou minulostí. Že ji neznáte? Nevadí. Díky sestřičce Johance se mi naskytla možnost mít doma kopii knížky z roku 1892, kterou sepsal tehdejší vranovský farář P. Antonín Weinlich. Dozvěděla jsme se o Vranovu mnoho věcí a ráda bych vám něco z těchto informací a zajímavostí na stránkách Rožně předala.

Nejlepší bude začít od lesa. Víte, jak toto poutní místo vzniklo? Inu, bylo to právě v lese. Ale ještě předtím se jednomu významnému moravskému šlechtici zdál sen.

Léta Páně 1240 za vlády Přemyslovce Václava I. byl na Moravě zemským maršálkem šlechtic jménem Vilém. A tento významný muž měl velké trápení, přišel totiž o zrak a byl úplně slepý. I přesto však měl pevnou víru a naději v Boha a svoji nemoc trpělivě a pokorně snášel. Také věřil tomu, že ho Bůh může uzdravit.

Jedné noci k němu ve snu promluvila líbezným hlasem neznámá paní: „Viléme, Viléme, chceš být zdrav?“ Vilém se takové otázce velmi podivil a odpověděl: „Kdo jsi, paní, že se mnou takto mluvíš?“ Neznámý hlas mu odpověděl: „Já jsem ta, která nepoznala hřích, a proto pečuji o duše křesťanů.“ Vilém pochopil, že k němu promlouvá sama Matka Boží. S radostí jí předložil svou prosbu: „Ó, Matko krásné lásky, nauč mne, abych miloval tebe i tvého Syna tak, abych byl hoden na tvou přímlovu obdržet od něj zrak“ Na to Vilémovi Panna Maria pověděla: „Přičiň se, aby byl na vranovské hoře ke cti a slávě mému Synu vystavěn kostel.“ Vilém ochotně přislíbil Matce Boží, že její úkol splní, a hned začal shánět materiál potřebný na stavbu. Ale uvědomujete si, že na Vranově jsou kopce dva? Na jeden z nich tedy brzy přivezli velké množství dřeva z okolních lesů, aby tam mohli začít budovat chrám. Následující noc bylo však dřevo zázrakem přeneseno na ten protější kopec mezi dva vzrostlé duby. Když na onom místě našli ještě i sochu Panny Marie, která je dnes na hlavním oltáři, Vilém pochopil, že si Matka Boží přeje, aby kostel stál právě tam. A ihned poté, co byl postaven základ nového kostela, se Vilémovi plně navrátil zrak. Stalo se tak v neděli na svátek Zvěstování Páně roku 1240. Dřevěný kostelík pak sloužil lidem 382 let, než byl nahrazen dnešním barokním chrámem.

Pokud byste si chtěli prohlédnout dřevo jednoho z dubů, u nichž byla soška a zázračně přenesené dřevo na stavbu nalezeny, stačí na Vranově obejít hlavní oltář a za ním objevíte tuto relikvii, kterou tam uchovávají.

Zajímá vás, jak dlouho byl vranovský kostel v rukou bludařských luteránů, kteří se snažili vymýtít poutě k Matce Boží? A kdy na Vranov přišli pauláni? Jak to dopadlo, když švédská vojska unesla paulánské mnichy? A proč v okolních lesích honili pauláni loupežníky? Pak se těšte na pokračování v příštích vydáních Rožně.

Jana Levíčková

Naším dětem (i dospělým)

Milé děti, milí čtenáři,

jedna maminka měla dva syny, oba dva byli celkem malí, ještě chodili do školky. Každý večer se celá rodina společně modlila. A jednou večer po modlitbě se starší chlapeček ptal maminky: „Mami, a proč se pořád modlíme za ten mír na Ukrajině? Ono se tam pořád ještě válčí?“

Ano, na Ukrajině se válčí už téměř 4 roky. Pro někoho je to chvilka, a pro někoho jsou ty 4 roky celý život. Tak není divu, že se ptá, jak je to možné, že se tam tak dlouho válčí a co se to tam vlastně děje.

Představte si, že bydlíte v úplně obyčejném bytě či domku, a jednoho dne přijde váš bohatý plešatý a „namakaný“ soused, vyrazí vaše vstupní dveře a zabere si váš pokojíček. Lehne si do vaší postele a že prý tu teď bude bydlet. Vy se ho snažíte přesvědčit, ať jde pryč. Přemlouváte ho, prosíte, pak už dokonce vyhrožujete. Voláte na pomoc další sousedy, policii. Všichni se s ním pokouší vyjednávat. Nic. Tak přikročíte k násilí. Snažíte se ho odtáhnout pryč za nohu, ale je moc těžký. Házíte po něm polštáře, boty, vajíčka, rajčata, ale on vám to vrací. Prostě se rozhodl, že u vás bude bydlet. A naopak se čím dál víc začíná roztahovat - do vaší kuchyně a do koupelny, na záchod...

Je to trochu komická představa, že? Ale takhle nějak vtrhlo Rusko na Ukrajinu. Ovšem komické to nebylo ani trochu. Válka totiž není jen o tom, že Ukrajině někdo sebral území. Jde o životy mnoha lidí. Ať už ty ztracené, nebo ty válkou poznamenané. Při válce umírají nejen vojáci, kteří válčí často spíš proto, že musí chránit svou zemi a svou rodinu, než že by chtěli. Ale umírá také mnoho dětí, mnoho babiček a dědů, maminek a tátů. Mnoho lidí přichází o své blízké, mnoho lidí utrpí vážná zranění. Děti jsou kradeny ze svých domovů a od svých rodičů. Děje se tam moc zlých věcí.

Tak proč ta válka ještě je? Zvlášť když se tolik lidí denně modlí o mír. Proč Pán Bůh neudělá nějaký zázrak, aby ta válka už skončila?

Pán Bůh by mohl. Je přece všemocný. Kdyby chtěl a považoval by to za dobré, tak by dokázal ukončit válku za vteřinu. Ale Bůh je sice Všemocný, ale zároveň je taky náš dobrý Táta, ten nejlepší. Dobře ví, že děti se učí i chybami. Dal nám svobodu, a to znamená, že se můžeme rozhodnout i pro zlo, i pro válku. A když si zažijeme a připomeneme hrůzy války, pochopíme nejlíp cenu míru. A když dosáhneme míru sami svými silami, budeme se snažit se všech sil jej pak udržet. Válka je veliké zlo, ale díky Božímu působení (a možná i Jeho trpělivosti s námi) z něj vzniká veliké dobro. Mnoho lidí spojuje své ruce k pomoci, mnoho lidí přispívá do sbírek a mnoho lidí se snaží přispět k mírovému řešení. Tak možná proto Pán Bůh nemává kouzelnými proutky a neruší válku během pár okamžiků. To ale neznamená, že na naše modlitby kašle. Možná nedělá velké triky, ale možná už dávno skrytě působí v srdcích lidí, třeba i těch vlivných a na první pohled zlých. A možná je mír blíž, než tušíme.

Mír ale není jen o válčení se zbraní v ruce. Mír začíná v každém z nás. V tom, jak dokážeme milovat své bližní, jak dokážeme být nesobečtí a soucitní, jak dokážeme být obětaví. Proto jsou naší velkou výzvou také blížící se volby.

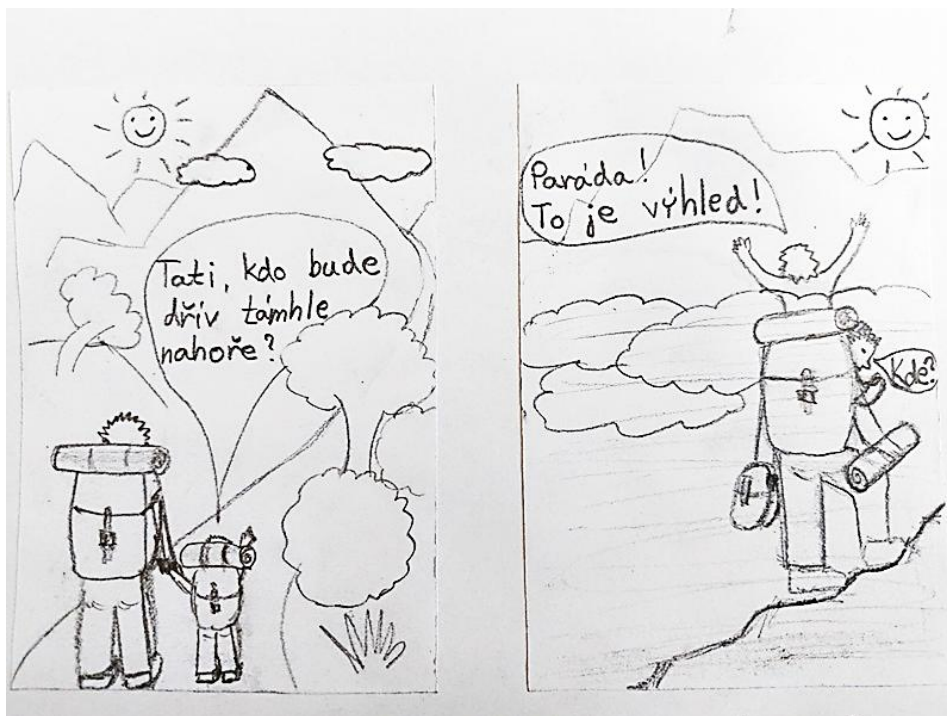
Pokud jdeme volit sami, nebo se s námi aspoň někdo o volbách třeba baví nebo radí, podpořme ty kandidáty, kteří nestaví své kampaně na nenávisti, na kritice snahy či práce druhých, na sobeckosti. Fandíme těm, kteří vedle velkých slov, velkých reklam a slibů, mají za sebou i nějakou skutečnou práci.

Milé děti, milí čtenáři, děkujeme denně Bohu za to, že žijeme v zemi, kde je demokracie a mír. A prosíme za to, aby tyto hodnoty byly důležité i pro naše sousedy, blízké.

Prosíme za mír na Ukrajině a v Gaze...

Terka

Kdo nás nese ve svých modlitbách?

Odpoověď najdete na str. 15

Milí přátelé a podporovatelé kostela sv. Jakuba,

s radostí Vám představujeme novou multimediální expozici **Hrdinství proti přesile**, která přibližuje dramatické události slavné obrany Brna v roce 1645. Otevřeli jsme ji v polovině srpna a díky moderní holografické projekci, světelným efektům a prostorovému zvuku se návštěvníci doslova octnou uprostřed historických událostí.

Více informací a vstupenky na novou expozici najdete na
www.visitjakub.cz

A pokud byste u nás chtěli zažít něco mimořádného, přijďte na zážitkovou prohlídku, při níž Vás kostelem i novou expozicí provedou brněnští herci a moderátoři. Zážitkové prohlídky probíhají každý pátek a neděli.

Děkujeme, že s námi pomáháte tvořit prostor, kde se historie a současnost potkávají v jedinečném duchovním zážitku.

Těšíme se na Vaši návštěvu!

*S úctou a vděčností,
za tým Visit Jakub
P. Jan Pacner*

Bohoslužby a úmysly do začátku adventní doby

Říjen

28.9.	Ne	Slavnost sv. Václava	7:15	za živou a zemřelou rodinu
			8:30	za farní společenství
		Hody Ořešín	10:00	za živé a zemřelé obyvatele Ořešína
30.9.	Út		18:00	za zemřelého Vlastimila Zvonáře a živou rodinu
1.10.	St		18:00	za zemřelou Jitku Jurenovou a živou rodinu
2.10.	Čt		7:00	za kněze, nová kněžská povolání a povolání k zasvěcenému životu z naší farnosti
3.10.	Pá		18:00	za zemřelého Miloše Javorského a za nemocné
4.10.	So		7:00	za živou a zemřelou rodinu a za nemocnou kamarádku Jarmilu
5.10.	Ne	27. neděle v mezidobí	7:15	za farní společenství
			8:30	za zemřelého Josefa Šikulu k nedožitým 90. narozeninám
			10:00	za sokolskou jednotu v Řečkovicích a živé a zemřelé členy Sokola
7.10.	Út		18:00	za zemřelého manžela Jana, syna, rodiče a bratra a živou rodinu
8.10.	St		18:00	na poděkování za uzdravení dcery Sárý
9.10.	Čt		7:00	aby zvolení politici sloužili životu
10.10.	Pá		18:00	za zemřelé manžele Kovačovy, oboje rodiče a živou rodinu
11.10.	So		7:00	za zemřelého manžela a za živou a zemřelou rodinu Tomáškovu
12.10.	Ne	28. neděle v mezidobí Řečkovické posvícení	7:15	na poděkování za dar života a živou rodinu
			8:30	na poděkování
			10:00	za farní společenství
14.10.	Út		18:00	na poděkování za dar života a za rodiče, prarodiče a kmotry
15.10.	St		18:00	za zemřelé kamarády Stanislava Pijáka a Josefa Stodůlku
16.10.	Čt		7:00	za zemřelé manžele Františka a Jiřinu Ambrosovy
17.10.	Pá		18:00	za zemřelé rodiče, živou a zemřelou rodinu a na poděkování s prosbou o další pomoc
18.10.	So	Sv. Lukáš	7:00	na úmysl dárce
19.10.	Ne	29. neděle v mezidobí Misijní neděle	7:15	za farní společenství
			8:30	za zemřelého Jiřího Milara, sestru Bohuslavu, rodiče a pomoc a ochranu Boží pro živou rodinu
			10:00	za zemřelého manžela a rodiče, živou a zemřelou rodinu a na poděkování
21.10.	Út		18:00	na úmysly dárců
22.10.	St		18:00	za sestru Věru a Martu s prosbou o dary Ducha Svatého pro živé rodiny
23.10.	Čt		7:00	za živou a zemřelou rodinu Burgetovu a Prusenovskou
24.10.	Pá		18:00	na poděkování za 50 společných let manželů Hráčkových
25.10.	So		7:00	za zemřelé - zvláště za ty, kteří nás v tomto měsíci opustili
26.10.	Ne	30. neděle v mezidobí	7:15	na poděkování za dar života
			8:30	za farní společenství
			10:00	za zemřelou maminku a celou rodinu a Boží požehnání pro celou rodinu
28.10.	Út		18:00	za zemřelé rodiče Kvitovy a Podlucké a Boží požehnání pro živé rodiny
29.10.	St		18:00	na poděkování za 70 let života s prosbou o Boží požehnání a dary Ducha Svatého
30.10.	Čt		7:00	za zemřelé Marii a Ladislava Chrástkovy, jejich rodiče a živou rodinu
31.10.	Pá		18:00	za farní evangelizační buňky

Odpověď k obrázku na straně 13:

Pozor! Může to být kdokoli! Proto nedává smysl s nikým závodit. A nejmiň se svými blízkými. Můj úspěch je skoro jistě jejich zásluha. A pokud to vypadá, že se opozdili, tak dost možná proto, že mě v tom kopci prostě nechtěli nechat a pomáhají mi nést můj náklad. Díky!

(Anita)

Listopad

1.11.	So	Slavnost všech svatých <i>Pobožnost za zemřelé Jehnice</i>	8:00	Na úmysl dárce
			15:00	
2.11.	Ne	Vzpomínka na všechny věrné zemřelé <i>Pobožnost za zemřelé Řečkovice</i>	7:15	za farní společenství
			8:30	za rodinu Zdražilovu, Kalmanovu a Kratochvílovu
			10:00	za živou a zemřelou rodinu Peňázovu, Polčákovu a Bauerovu
			15:00	
3.11.	Po	Adorační den farnosti	18:00	na úmysl dárce
4.11.	Út		18:00	za zemřelého tatínka Víta, strýce Radovana a tetu Mílu
5.11.	St		18:00	na poděkování za dar života manžela Vlastimila, jeho rodiče a prarodiče
6.11.	Čt		7:00	za kněze, nová kněžská povolání a povolání k zasvěcenému životu z naší farnosti
7.11.	Pá		18:00	za nemocné
8.11.	So		7:00	na poděkování s prosbou o Boží požehnání a dary Ducha Svatého, za živou a zemřelou rodinu a duše v očistci
9.11.	Ne	32. neděle v mezidobí	7:15	za zemřelého manžela a drahé příbuzné
			8:30	za zemřelého manžela Vladislava Kolářika, za živou a zemřelou rodinu a zemřelé rodiče Havlíkovy
			10:00	za farní společenství
11.11.	Út		18:00	na úmysl dárce
12.11.	St		18:00	za zemřelého P. Stanislava Krátkého a na poděkování za dar křtu
13.11.	Čt	<i>Sv. Anežka Česká</i>	7:00	Za duše v očistci, které se provinily proti životu
14.11.	Pá		18:00	za živou a zemřelou rodinu Tkadlčíkovu, Mikelovu a Enenklovu
15.11.	So		7:00	na poděkování Pánu Bohu za přijaté milosti
16.11.	Ne	33. neděle v mezidobí	7:15	za farní společenství
			8:30	za rodinu Kousalovu, Pernicovu a Musilovu
			10:00	za zemřelé rodiče Marii a Aloise a zemřelé členy rodin z obou stran
18.11.	Út		18:00	na úmysly dárců
19.11.	St		18:00	za rodinu Havlíkovu
20.11.	Čt		7:00	za farní společenství
21.11.	Pá		18:00	za živou a zemřelou rodinu Konečnou a Ondráčkovu
22.11.	So		7:00	za dar víry, zdraví a Boží ochranu pro dcery a jejich rodiny
23.11.	Ne	Slavnost Ježíše Krista Krále	7:15	za živou a zemřelou rodinu
			8:30	za živou a zemřelou rodinu Černoškovu, Burdovu, Kroupovu a Vachovu
			10:00	za Jiřího Pavelku, Pavla Knota a Pavla Sedláka
25.11.	Út		18:00	za živou a zemřelou rodinu Sochovu a Šimíčkovu a duše v očistci
26.11.	St		6:30	za celou zemřelou a živou rodinu Žitkovu
27.11.	Čt		18:00	na úmysl dárce
28.11.	Pá		18:00	za farní evangelizační buňky
29.11.	So	<i>Sv. Ondřej</i>	7:00	za zemřelé - zvláště za ty, kteří nás v tomto měsíci opustili
30.11.	Ne	1. neděle adventní	7:15	za farní společenství
			8:30	za rodiny Procházkovu, Zerhauovu, Neužilovu, Jarošovu a Cardovu
			10:00	za zemřelého manžela Jana, bratra Ladislava, rodiče a prarodiče z obou stran a živou rodinu

Děkujeme za všechny příspěvky do tohoto čísla Rožně.

Přejeme krásné a požehnané podzimní dny plné radosti a dobré nálady.

Redakce Rožně